

„Víte, kolikrát už jste tu operu zmínil?“

Trochu se zarazil. „Ne, ale je to přece známá opera.“

„To i *Carmen*, *Kouzelná flétna*, *Lazebník sevillský*, *La Traviata*, *Tosca*, ale vy jste doteď vždycky zmiňoval jen *Bohému*. Viděl jste ji? Znáte vůbec ten příběh?“

Řeč těla toho hodně prozradí, a to jeho se najednou chovalo dost záluďně.

„Už jste vůbec někdy byl na opere?“

Zakousla jsem se do něj jako starší sourozenec, který vycítil slabé místo benjamínka.

„Nebyl, že?“

„V poslední době ne.“ Trochu se na židli zavrtěl. Pak znovu ukázal prstem na monitor. „Vidíte? Vytvořili jsme seznam...“

„V poslední době ne. A kdy naposledy jste nějakou viděl?“

„Když budete postupovat tímto způsobem, ušetříte si v budoucnu spoustu času, protože můžete kopírovat...“

„Opera. Kdy jste naposledy viděl nějakou operu?“

Jeho pozornost najednou upoutalo něco na stropě.

„Nebo třeba balet.“

Pak hlasitě vydechnul. „Já na balet moc nejsem.“

„Marcusí, vy nejste ani na operu, že?“ Začala jsem se jeho školáckému vytáčení smát, i když mi vlastně přišlo docela roztomilé. „Byl jste vůbec někdy v divadle?“

„Samozřejmě... že byl.“

„Na čem?“

„Před pěti lety jsem vzal matku na *Olivera*.“

„Sám od sebe?“

Sledovala jsem, jak si pohrává s klávesnicí a krouživými pohyby objíždí jednotlivá tlačítka. Najednou mi to přišlo hrozně sexy.

„Divadlo není úplně můj šálek kávy.“ Krátce po mně střelil stydlivým pohledem, což můj tep vystřelilo do oblak.

Založila jsem si paže na hrudníku – úplně opačné gesto než to, které jsem se k němu chystala vyslat. „A já zase nejsem na počítače.“

Zásah.

Zasmál se a jeho obličej se trochu rozjasnil. Bože, ty jeho zelené oči dokážou člověka zasáhnout. Přehodila jsem nohu přes nohu a pevně k sobě přitiskla stehna.

„V popisu práce nemám nic o tom, že bych měl znát každou operu. Jen to, že operační systém v této budově by měl běžet jako na drátkách, aby bylo každé představení připraveno včas a na sto procent.“

„To není fér,“ prohodila jsem a jen těžko jsem od něj odtrhla pohled.

Znovu se usmál. Srdce mi najednou bůhvíproč zběsile tlouklo v hrudi.

„Můžeme společně nastavit podsložky a jejich seznamy? Zkusíte to udělat sama. A popisujte mi, co přesně děláte.“

V té chvíli už jsem byla naprosto nad věcí a svoje nesmyslné hormonální pochody jsem měla pod kontrolou. Ale pak se rozhodl položit ruku na tu moji volně odpočívající na myši. To jsem rovnou mohla strčit prsty do zásuvky. Mým nervovým systémem proletěla nálož pěti tisíc voltů.

„Tady kliknu.“ Snažila jsem se, aby se mi netřásl hlas. „A uložíme to jako...“

„Ukažte mi to.“

Uchopila jsem pevně myš a on znovu položil ruku na tu moji. Sledovala jsem jeho čelist, když soustředěně hleděl na monitor. Zcela zřetelně jsem teď cítila jeho kolínskou.

„Prosím?“

„Uložte si ten seznam a vytvořte novou složku, jehož bude součástí.“